

Arrest

nr. 97 092 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gezien een groot deel van het administratief dossier in de Franse taal werd opgesteld. Het betreft de gehoorverslagen van drie familieleden waaruit de in de

bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden gedistilleerd zijn. Verzoekster werpt op dat de taalvereiste vervat in artikel 51/4 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op het gehele onderzoek van de asielaanvraag, zodat ook de stukken die worden aangewend ter staving van de beslissing in het Nederlands dienen opgesteld te worden; minstens dient van de stukken die in een andere taal zijn opgesteld dan de taal van het onderzoek, een vertaling bijgebracht te worden.

1.2. De Raad wijst erop dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat het eigenlijke onderzoek van verzoeksters asielaanvraag wel degelijk in het Nederlands gebeurde. Het gehoorverslag werd in het Nederlands genoteerd en ook de bestreden beslissing is in het Nederlands opgesteld. De Nederlandstalige procedure werd dan ook gevolgd, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet geschonden is. Voorts legt voormeld artikel niet op dat de stukken waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dienden te worden gesteld of vertaald. Verzoekster toont overigens niet aan welk nadeel zij door deze werkwijze zou hebben ondervonden.

2. Over de gegrondheid

2.1. Verzoekster voert een vrees voor vervolging aan of een risico op het lijden van ernstige schade die uitgaat van niet-overheidsactoren.

2.2.1. Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.2.2. Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Albanië - Bloedwraak, update 12 december 2011; SRB Albanië - Beschermingsmogelijkheden, update 9 januari 2012) blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan die bovenstaande informatie weerleggen en aantonen dat zij geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van haar nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Inzoverre verzoekster aanhaalt dat uit de Subject Related Briefing blijkt dat de bescherming van de Albanese autoriteiten ontoereikend is, dient opgemerkt te worden dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van dit document. Zij weerlegt hiermee geenszins de pertinente conclusie aangaande de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden die de commissaris-generaal afleidt uit de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie, die gesteund is op onderzoeksresultaten, uitgevoerd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. De commissaris-generaal besloot terecht dat de Albanese autoriteiten bereid en bekwaam zijn om hulp te bieden. Immers, de bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Waar verzoekster verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van B.L. en D.K. en hieruit afleidt dat de commissaris-generaal erkent dat de bescherming door de Albanese autoriteiten niet adequaat is, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Verzoekster toont echter niet aan dat de autoriteiten in casu geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster meent te vrezen.

2.2.3. Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.2.4. Volledigheidshalve wenst de Raad op te merken dat, aangaande verzoeksters opmerking dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, een verplichting welke uit artikel 17 van het KB houdende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 voortvloeit, verzoekster nalaat toe te lichten welke verduidelijkingen zij ten tijde van het verhoor dan had willen aanvoeren die de vastgestelde tegenstrijdigheden hadden kunnen verklaren of weerleggen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de Albanese autoriteiten de redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Hetzelfde kan gezegd worden over de vertaalproblemen met de tolk die verzoekster aanhaalt om bepaalde in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

2.3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met B.L. en D.K. te wijten zijn aan een foutieve vertaling, wijst de Raad er vooreerst op dat de beweerde vrees voor vervolging vanwege de verzoekende partij in de eerste plaats haaks staat op de vaststelling dat zij tot drie jaar toe nagelaten heeft asiel aan te vragen sinds haar vertrek uit Albanië. Daarenboven is ook haar algemene onwetendheid over de familie van de tegenpartij een motief waarom geen geloof wordt gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak. Immers in de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat iemand die zich in een bloedwraak bevindt mag geacht worden zeer goed op de hoogte te zijn van de familiesamenstelling van de tegenpartij, zodat in casi kan verwacht worden dat verzoekende partij over meer informatie beschikt dan de namen en informatie die in het krantenartikel staan vermeld. Derhalve, en daargelaten de tegenstrijdige verklaringen, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij mogelijk geïmponeerd wordt omwille van bloedwraak.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS